

Arrest

**nr. 58 361 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DAELEMANS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juni 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 juni 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 6 december 2010.

1.3. Op 22 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 december 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Koerdische te zijn afkomstig van Aleppo. U zou met uw geliefde, A.(...) H.(...) (OV 6.644.866) afkomstig van Rajo, weggelopen zijn nadat hij driemaal tevergeefs uw hand aan uw vader had gevraagd. In 1999 zouden jullie in Rajo religieus gehuwd zijn. Jullie zouden in het dorp Shingal (vlak aan de Turkse grens) en behorende tot Rajo, zijn gaan wonen waar uw man als landbouwer onderdak zou hebben gekregen bij zijn werkgever A.(...) R.(...) K.(...). U zou zich gedurende meer dan tien jaar niet buitenshuis begeven hebben en geen omgang gehad hebben met anderen, behalve met de oude eigenares van het 'Arabisch huis' waarin jullie woonden. Op 22 juli 2003 zouden jullie het huwelijk officieel in Rajo zijn gaan registreren waarna jullie een familieboekje ontvingen met daarin jullie namen en blanco pagina's voor de registratie van eventuele kinderen. U zou vervolgens te Shingal bevallen zijn van drie kinderen, M.(...) (geboren op 20/06/2005), H.(...) (geboren op 17/07/2006) en M.(...) (geboren op 01/06/2008). Uw schoonvader zou van tijd tot tijd bij jullie zijn langsgelopen. Hij zou steeds gepoogd hebben om tot een verzoening te komen met uw familie maar dit tevergeefs. Uw man zelf zou ook van tijd tot tijd naar zijn ouderlijk huis zijn gegaan om zijn vader te vragen om een verzoening te bewerkstelligen, maar uw schoonvader zou hebben laten weten dat het onmogelijk was. In mei 2010 zou A.(...) jullie verwittigd hebben dat uw familie naar jullie huis ging komen. A.(...) zou enige tijd daarvoor een zekere M.(...) al A.(...) ingelicht hebben dat u de dochter bent van F.(...) waarna M.(...) een verzoening wilde regelen, maar dit zonder jullie medeweten. Uw echtgenoot zou aan A.(...) gevraagd hebben jullie naar de bergen te brengen in afwachting van hun komst. Twee uur later zou A.(...) jullie het nieuws zijn komen meedelen dat uw vader enkel uit was op erewraak en jullie naar Turkije dienden te vluchten. A.(...) zou uw drie kinderen naar uw schoonouders brengen. Een zekere A.(...) zou jullie geholpen hebben de grens over te steken. Vervolgens zouden jullie per wagen verder zijn doorgereisd tot Istanbul en dit zonder in het bezit te zijn van enig document van uzelf, noch van valse documenten. Jullie zouden door een zekere B.(...) in een hotel zijn ondergebracht. Uw echtgenoot zou voorgesteld hebben om in Turkije te blijven maar B.(...) zou jullie verwittigd hebben dat u na de bevalling (u zou toen acht maanden zwanger zijn geweest) in het ziekenhuis direct naar Syrië zou worden teruggestuurd. U zou op 15 juni 2010 alleen per vrachtwagen zijn verder gereisd en op 17 juni 2010 zou u in België zijn aangekomen. De volgende dag heeft u hier asiel aangevraagd. Op 13 juli 2010 heeft uw echtgenoot A.(...) H.(...) hier asiel aangevraagd. Vóór Aid al Kabir (Offerfeest vond plaats op 16 november 2010) zou uw echtgenoot via zijn vader telefonisch vernomen hebben dat jullie huis in brand was gestoken waarbij uw identiteitskaart vernietigd werd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaart Syrië te hebben verlaten uit schrik om door uw familie in het kader van eremoord te zullen worden gedood en dit omdat u meer dan tien jaar geleden met uw geliefde bent gevlucht om te kunnen huwen (gehoorverslag CGVS, pp. 2, 6 en 11). Vooreerst kunnen er de nodige bedenkingen worden gemaakt bij de door u geschilderde gang van zaken. Zo is het immers totaal niet aannemelijk dat A.(...) R.(...) K.(...), de persoon bij wie u meer dan tien jaar was ondergedoken, plots met een voor u onbekende man, M.(...) al A.(...) genaamd, zonder jullie medeweten en dus zonder jullie mening te hebben gevraagd, stappen zou hebben ondernomen om een verzoening tussen u en uw familie te verwezenlijken (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 6). Gezien jullie het noodzakelijk achtten zich gedurende tien jaar te verschuilen voor uw familie, een gegeven waaruit duidelijk blijkt dat jullie deze zaak maar al te ernstig namen en een enorme vrees koesterden ten overstaan van uw familie, kan het totaal niet overtuigen dat A.(...) een dergelijke stap zou hebben gezet zonder jullie hierin te raadplegen. Deze appreciatie wordt nog onderstreept doordat u, gevraagd naar de beweegredenen van A.(...), hier geen antwoord op kunt geven. U komt immers niet verder dan te stellen het niet te weten, misschien omdat de kinderen groot werden en ook jullie ouder werden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Mocht er enig geloof aan dit aspect van uw verklaringen kunnen worden gehecht kan er toch van worden uitgegaan dat A.(...) u minstens achteraf tot in detail zou hebben uitgelegd, of dat u hiernaar zou hebben geïnformeerd, waarom hij een dergelijk initiatief had genomen. Het weinig aannemelijk karakter van dit door u aangehaalde gegeven wordt onderstreept door uw eerdere verklaring dat A.(...) zelf, na de brandstichting in zijn eigendom (kamer in Arabisch huis), geen klacht had ingediend aangezien hem ten laste zou worden gelegd dat hij personen onderdak had geboden van wie de man het meisje had "meegenomen" (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4). Gezien u dan ook nog aangeeft dat de Syrische autoriteiten bij eremoordzaken niet tussenbeide komen en uw familie machtig is (gehoorverslag CGVS, p. 3), is het totaal niet geloofwaardig dat A.(...) het risico zou hebben genomen om de toorn van uw familie op zich te laden aangezien hij jullie meer dan tien jaar lang voor hen verborgen had gehouden en

hij in dit opzicht als medeplichtige zou kunnen worden beschouwd aan uw "ontvoering". De door u beschreven gang van zaken kan, zoals reeds werd opgemerkt, dan ook totaal niet overtuigen.

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt verder bevestigd door het feit dat het zeer bevreemdend is dat u enerzijds gedurende meer dan tien jaar het huis van A.(...) R.(...) K.(...) nooit zou hebben verlaten omdat u schrik had (gehoorverslag CGVS, p. 5), maar dat uw echtgenoot anderzijds vanaf 2000 af en toe naar zijn ouderlijk huis is gegaan om zijn vader te vragen om te proberen een verzoening te bewerkstelligen (gehoorverslag CGVS, p. 9 en gehoorverslag echtgenoot, p. 3). Het is toch wel zeer opmerkelijk dat uw echtgenoot een dergelijk risico zou hebben genomen, temeer ook uw familie naar uw schoonfamilie ging om hen te bedreigen en u te zoeken en het niet viel uit te sluiten dat ze mekaar daar wel eens zouden kunnen ontmoeten of dat uw echtgenoot hen in het dorp toevallig tegen het lijf zou kunnen lopen (gehoorverslag CGVS, p. 9 en gehoorverslag CGVS echtgenoot, p. 3). In de marge dient nog aangestipt dat ook uw bewering als zou u in tien jaar tijd nooit het huis hebben verlaten toch wel enige verbazing wekt (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde 'vluchtroute' in mei 2010. Zo beweert u dat A.(...) jullie nog vlug, vóór de aankomst van uw familie, naar de bergen heeft kunnen wegbrengen om u vervolgens twee uur later daar opnieuw op te zoeken om u mee te delen dat uw familie erop uit was u te doden (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 6 en 7). Het is zeer merkwaardig dat A.(...) u in eigen persoon opnieuw is komen opzoeken daar hij het risico liep om gevolgd te worden, temeer uw familie (uw vader en drie à vier broers) duidelijk te verstaan had gegeven daar niet weg te gaan alvorens jullie zouden terugkeren (gehoorverslag CGVS, p. 7). In die zin is het dus bevreemdend dat ze A.(...) zomaar zouden hebben laten weggaan zonder dit met argusogen te volgen aangezien het risico bestond dat hij jullie omtrent hun intentie, erewraak, kon verwittigen.

Een verdere vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid. Zo beweert u dat A.(...), toen uw familie zag dat de tafel nog gedekt was, aan uw familie zelf had gezegd dat u uw kinderen had meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 7), terwijl uw echtgenoot verklaart dat uw familie niet op de hoogte is van het bestaan van jullie kinderen (gehoorverslag CGVS echtgenoot, p. 5) en er uit veiligheidsoverwegingen besloten werd de kinderen de illegale overtocht naar Turkije niet te laten ondernemen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6).

Voorts is uw reis doorheen Turkije weinig geloofwaardig. Zo is het immers niet aannemelijk dat u illegaal, zonder gebruik te maken van enig document, per auto tot in Istanbul gereisd bent (zie Verklaring dd. 25/06/2010, punt 33 en punt 34 reisroute en gehoorverslag CGVS, p. 8) en zonder dat de smokkelaar u blijkbaar op een eventuele controle zou hebben voorbereid. Een dergelijke controle valt immers nooit uit te sluiten en het is niet meer dan logisch dat wanneer zou blijken dat jullie tijdens een ondervraging geen coherente verklaringen zouden afleggen ook hij problemen riskeerde.

Tot slot verklaart u te hebben vernomen dat uw huis in brand was gestoken en uw familieboekje was vernield een vijftien à twintig dagen vóór het interview op het CGVS op 6 december 2010 en dit nadat uw echtgenoot naar uw schoonvader gebeld had naar aanleiding van het komende gehoor op CGVS met de vraag om het familieboekje op te sturen. Drie dagen later belde uw schoonvader dan terug met dit nieuws (gehoorverslag CGVS, p. 3). Uw partner stelt dat hij u pas over de brandstichting informeerde nadat jullie hier documenten ontvangen hadden omdat u gevraagd had hoe het kwam dat uw documenten niet voorhanden waren (gehoorverslag CGVS echtgenoot, p. 6).

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In hoofde van uw partner, A.(...) H.(...) (OV 6.644.866) die zich op dezelfde asielmotieven baseert, werd er door het CGVS ook een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Het door u neergelegde document, namelijk een kopie van uw familieboekje, toont enkel aan dat A.(...) H.(...) gehuwd is met N.(...) A.(...) niets meer niets minder. Dit is echter, en zoals reeds werd opgemerkt, slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden achterhaald. Daarenboven blijkt u niet bij machte enig 'eigen' identiteitsdocument neer te leggen. De twee foto's van drie kinderen zijn louter foto's, niets meer en niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsnorm, de materiële motiveringsplicht en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat er geen enkele gegronde reden is om te twifelen aan haar feitenrelaas, de door haar neergelegde stukken of haar vrees voor vervolging. Verzoekster herhaalt dat zij vreest vermoord te worden door haar vader en/of broers in het kader van een eremoord omdat zij huwde nadat haar vader aan haar echtgenoot had geweigerd om hem de hand van zijn dochter te schenken. Verzoekster meent dat dit ook wordt erkend in de bestreden beslissing waar het volgende wordt gesteld: *“Gezien jullie het noodzakelijk achtten zich gedurende tien jaar te verschuilen voor uw familie, een gegeven waaruit duidelijk blijkt dat jullie deze zaak maar al te ernstig namen en een enorme vrees koesterden ten overstaan van uw familie...”*. Zij stelt dat moord om de aangetaste eer te zuiveren de meest extreme vorm van eergerelateerd geweld is en ook de constante dreiging reeds beschouwd kan worden als eergerelateerd geweld. Zij meent dat er derhalve voldoende redenen zijn om aan te nemen dat zij haar land van herkomst heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève. Immers, uit het feitenrelaas is gebleken dat de gronden van vervolging waarop zij zich kan beroepen godsdienst zijn en het behoren tot een sociale groep. Verzoekster wijst erop dat vervolging niet enkel kan uitgaan van overheden van het land van herkomst maar ook van groepen van de bevolking of privé-personen, zoals in casu het geval is. Volgens verzoekster is de feitelijke houding die de Syrische overheid aanneemt in familie- en eremoordzaken er een van terughoudendheid, wat in de bestreden beslissing ook wordt aangehaald en aanvaard door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“Gezien u ook nog aangeeft dat de Syrische autoriteiten bij eremoordzaken niet tussenbeide komen en uw familie machtig is...”*. Verzoekster stelt niet langer te beschikken over een vluchtalternatief in eigen land. Haar familie rust immers niet tot ze haar gevonden hebben. Het feit dat haar familie na 10 jaar nog steeds naar haar op zoek is toont dit aan, aldus verzoekster. Voorts onderneemt verzoekster een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij is van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal vergezochte argumenten aanvoert om te besluiten dat haar vluchtverhaal ongeloofwaardig zou zijn en bovendien de bestreden beslissing heeft gebaseerd op een schets van het feitenrelaas die onjuist is. Volgens verzoekster is de bestreden beslissing dan ook niet gesteund op correcte, pertinente en afdoende motieven die draagkrachtig zijn zodat niet in redelijkheid kon worden vastgesteld dat haar asielaanvraag ongegrond is.

2.2. In een tweede middel, met betrekking tot de subsidiaire bescherming, voert verzoekster aan dat haar omwille van de door haar vermelde redenen minstens het subsidiaire beschermingsstatuut dient te worden toegekend. De ernstige schade die zij dreigt te lopen bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger in het kader van eremoord.

2.3. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest 'Inlichtingen getrokken uit de geboorteakte', afgeleverd door de stad Antwerpen en het rapport *“Eergerelateerd geweld”* van Amnesty International van mei 2007.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) het totaal niet aannemelijk is dat A.R.K., de persoon bij wie zij meer dan tien jaar was ondergedoken, plots met een voor haar onbekende man, M. al A. genaamd, zonder hun medeweten en dus zonder hun mening te hebben gevraagd, stappen zou hebben ondernomen om een verzoening tussen haar en haar familie te verwezenlijken, (ii) het zeer bevreemdend is dat zij enerzijds gedurende meer dan tien jaar het huis van A.R.K. nooit zou hebben verlaten omdat zij schrik had, maar dat haar echtgenoot anderzijds vanaf 2000 af en toe naar zijn ouderlijk huis is gegaan om zijn vader te vragen om te proberen een verzoening te bewerkstelligen en het bovendien zeer opmerkelijk is dat hij een dergelijk risico zou hebben genomen daar het niet viel uit te sluiten dat hij zijn schoonfamilie in het dorp of bij zijn vader toevallig tegen het lijf zou kunnen lopen, (iii) evenmin geloof kan worden gehecht aan haar beweerde 'vluchtroute' in mei 2010, (iv) zij beweert dat A. aan haar familie had gezegd dat zij haar kinderen had meegenomen terwijl haar echtgenoot beweert dat haar familie niet op de hoogte is van het bestaan van hun kinderen, (v) het niet aannemelijk is dat zij illegaal, zonder gebruik te maken van enig document, per auto tot in Istanbul gereisd is en zonder dat de smokkelaar haar op een eventuele controle zou hebben voorbereid, (vi) zij en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent het ogenblik waarop zij heeft vernomen dat haar huis in brand was gestoken en (vii) de door haar neergelegde kopie van haar familieboekje enkel aantoonde dat A.H. gehuwd is met N.A., en de twee foto's van drie kinderen louter foto's zijn, niets meer en niets minder.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn.

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoekster er allerminst in geslaagd is een vrees voor vervolging vanwege haar familie aannemelijk te maken omdat zij hieromtrent onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen aflegt. Verzoekster slaagt er aan de hand van de in voorliggend verzoekschrift ontwikkelde argumentatie geenszins in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, alsnog in een ander daglicht te plaatsen. Zij beperkt zich in hoofdzaak tot een theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij niet vermog afbreuk te doen aan deze bevindingen, die op omstandige wijze worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade is niet afdoende om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico ook reëel is. Verzoekster dient deze vrees of dit risico ook aannemelijk te maken, waar zij in casu niet in slaagt.

In de mate verzoekster in onderhavig verzoekschrift citeert uit een rapport van Amnesty International van mei 2007, dat als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd en waarin wordt bevestigd dat het kiezen van een eigen huwelijkspartner aanleiding kan zijn van eengerelateerd geweld en zij stelt dat de in dit rapport geschetste situatie zich ook voordoet in Syrië en verbonden is met de cultuur en religie aldaar, benadrukt de Raad dat het louter verwijzen naar dergelijk algemeen rapport over eengerelateerd geweld - dat overigens niet specifiek van toepassing is op de Syrische realiteit - niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hoger reeds gesteld dienen deze vrees voor vervolging en dit reëel risico immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke

2.6.2. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat A.R.K., de persoon bij wie verzoekster meer dan tien jaar was ondergedoken, plots met een voor haar onbekende man, M. al A. genaamd, zonder hun medeweten en dus zonder hun mening te hebben gevraagd, stappen zou hebben ondernomen om een verzoening tussen haar en haar familie te verwezenlijken, beweert verzoekster dat deze stelling berust op een foutieve interpretatie van de feiten. Volgens verzoekster heeft niet A.R.K. dergelijk verzoeningsinitiatief genomen maar wel een familielid dat op de hoogte was van hun verblijf. Dit familielid kende tevens haar familie en meende er goed aan te doen een verzoeningspoging te ondernemen. Het handelen van een familielid van A. kan haar evenwel niet worden toegeschreven en haar sanctioneren voor het risico dat door een derde genomen werd zou niet redelijk zijn, aldus nog verzoekster.

Deze versie van de feiten strookt niet met verzoeksters verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad leest immers in het gehoorverslag: ***“Wat bedoelt u met dat A.(...) zei dat er misschien verzoening ging komen, wilde hij dat M.(...) ging praten opdat er verzoening ging komen? Inderdaad maar dit zonder ons medeweten, toen A.(...) ons kwam zeggen dat schoonfamilie ging komen voor verzoening dan zei mijn man dat wat er zal gebeuren als er geen verzoening ging komen en ons zouden vermoorden dus wilde mijn man dat wij ons schuil hielden totdat we wisten wat hun bedoeling was **Waarom besloot A.(...) na meer dan tien jaar plots deze*****

verzoeningsdaad te verwezenlijken? *Ik weet het niet, omdat de kinderen groot werden, wij waren ook groot geworden* **Maar waarom zou hij dat doen zonder eerst met u hierover te praten?** *Ik weet het niet, misschien wilde hij goed doen, misschien deed hij het voor God, ik weet het niet* **Weet u wanneer A.(...) M.(...) contacteerde met deze vraag?** *Neen dat weet ik niet* (administratief dossier, stuk 4, p. 5). In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in het verzoekschrift, werden haar verklaringen ook in deze zin weergegeven in de bestreden beslissing zodat er geen sprake is van een foutieve interpretatie van de feiten. Het kan de Raad geenszins overtuigen dat een persoon dusdanig lichtzinnig te werk zou gaan en tot een dergelijke stap zou zijn overgegaan zonder eerst de mening van verzoekster en haar echtgenoot te vragen, temeer niet kan worden ingezien waarom A. het risico zou hebben genomen om de toorn van verzoeksters familie op zich te laden aangezien hij verzoekster en haar gezin meer dan tien jaar lang voor hen verborgen had gehouden en hij in dit opzicht als medeplichtige zou kunnen worden beschouwd aan verzoeksters "ontvoering".

2.6.3. Met de uitleg in voorliggend verzoekschrift dat hun woonplaats Shingal zich in een verlaten gebied bevond, zij het huis inderdaad nauwelijks of niet heeft verlaten en de afspraken van haar echtgenoot met zijn vader niet in zijn ouderlijk huis plaatsvonden maar telkens op verschillende locaties die niet leidden naar hun verblijfplaats, slaagt verzoekster er evenmin in aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de pertinente motivering van de bestreden beslissing, waar wordt gesteld dat het zeer bevreemdend is dat zij enerzijds gedurende meer dan tien jaar het huis van A.R.K. nooit zou hebben verlaten omdat zij schrik had, maar dat haar echtgenoot anderzijds vanaf 2000 af en toe naar zijn ouderlijk huis is gegaan om zijn vader te vragen om te proberen een verzoening te bewerkstelligen en het bovendien zeer opmerkelijk is dat hij een dergelijk risico zou hebben genomen daar het niet viel uit te sluiten dat hij zijn schoonfamilie in het dorp of bij zijn vader toevallig tegen het lijf zou kunnen lopen, kunnen ontkrachten. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.4. Met betrekking tot haar 'vluchtroute' in mei 2010, waarbij zij en haar echtgenoot door A. nog vlug, voor de aankomst van haar familie, naar de bergen werden gebracht waar hij hen vervolgens twee uur later opnieuw kwam opzoeken om haar mee te delen dat haar familie erop uit was haar te doden, komt verzoekster niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen, waarmee zij niet vermogt een ander licht te werpen op de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing betreffende het ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen dienaangaande.

2.6.5. Voorts is verzoekster van oordeel dat de bewering in de bestreden beslissing als zou het niet aannemelijk zijn dat zij illegaal, zonder gebruik te maken van enig document, tot in Istanbul gereisd zijn en de smokkelaar haar niet op een eventuele controle zou hebben voorbereid, niet ernstig is. Zij stelt dat zo het al onwaarschijnlijk mag lijken dat zij zonder documenten de grens is kunnen oversteken en tot Istanbul is gereisd, quod non, dit niet onmogelijk is en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat aan te tonen dat de afgelegde reisroute niet overeenstemt met de door haar beschreven reisroute.

Met dergelijk verweer komt verzoekster niet verder dan het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij deze bevindingen evenwel niet weerlegt noch ontkracht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). In casu wordt volkomen terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekster illegaal naar Istanbul zou hebben gereisd zonder gebruik te maken van enig document en zonder dat de smokkelaar haar op een eventuele controle zou hebben voorbereid, omdat nu net zo'n controle niet uit te sluiten valt en de smokkelaar, al is het maar om zichzelf te beschermen, het risico niet zal nemen dat incoherente verklaringen zouden worden afgelegd tijdens een controle en zij alzo door de mand zouden vallen.

2.6.6. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste poging onderneemt om de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent het ogenblik waarop zij heeft vernomen dat haar huis in brand was gestoken, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. De motivering dienaangaande wordt derhalve integraal beaamd en overgenomen.

2.6.7. De in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en deze van haar echtgenoot omtrent het feit of haar familie al dan niet op de hoogte was van het bestaan

van hun kinderen, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.7. Waar verzoekster nog opwerpt dat er zonder gegronde redenen wordt getwijfeld aan enkele documenten die zij aanbrengt, kan de Raad slechts vaststellen dat deze opmerking berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en aldus feitelijke grondslag mist. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt immers terecht dat de door verzoekster neergelegde kopie van haar familieboekje enkel aantoonde dat A.H. gehuwd is met N.A., en de twee foto's van drie kinderen louter foto's zijn, niets meer en niets minder. Deze motivering wordt in het verzoekschrift niet weerlegd noch ontkracht zodat deze staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. Het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde attest 'Inlichtingen getrokken uit de geboortekte', afgeleverd door de stad Antwerpen, is niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas.

2.8. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hoe dan ook benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat, zo al enig geloof zou worden gehecht aan het door verzoekster opgediste relaas – quod non –, uit niets blijkt dat de opsporing/vervolging door haar familie is ingegeven door verzoeksters godsdienst of het behoren tot een sociale groep, zoals wordt geponeerd in het verzoekschrift. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de feiten het gemeenrechtelijke karakter overstijgen, noch maakt zij aannemelijk dat zij omwille van redenen voorzien in voormeld Verdrag de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst niet zou kunnen invoeren. Zij beperkt zich in dit verband tot de niet-gefundeerde beweringen dat de Syrische overheid in familie- en eremoordzaken een terughoudende houding aanneemt en zij niet langer beschikt over een intern vluchtalternatief. Deze loutere beweringen, die niet met het minste concreet en objectief element worden gestaafd, vermogen dan ook niet een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.9. Het is de taak van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van haar asielaanvraag. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan zij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster beweert, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt

gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.11. Ter terechtzitting toont verzoekster een aantal "originele" stukken zonder vertaling, met name een ongedateerde brief van de mukhtar, een oproeping in hoofde van verzoekers vader gedagtekend 13 december 2010, en een bewijs van woonst op naam van verzoeker van 23 februari 2011. Deze stukken werden niet aan het rechtsplegingsdossier toegevoegd en kunnen derhalve het voorafgaande niet in een ander daglicht stellen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS